

สารบัญ

บทที่ ๑	บ้านเช่าหลังเล็ก	๙
บทที่ ๒	การจากไปของพ่อ	๒๑
บทที่ ๓	กุหลาบพูดได้	๓๓
บทที่ ๔	สาวน้อยผมทอง	๔๗
บทที่ ๕	คำคืน...บนถนนข้าวสาร	๕๙
บทที่ ๖	เพื่อนสนิท	๗๓

บทที่ ๗	โชคดีในโชคร้าย	๘๗
บทที่ ๘	ว่าวหลากสี...วันฟ้าใส	๑๐๑
บทที่ ๙	คืนวันพระจันทร์ยิ้ม	๑๑๑
บทที่ ๑๐	บ้านไร่แสนอบอุ่น	๑๒๕

๑

บ้านเช่าหลังเล็ก

เสียงร้องไห้กระซิกๆ ของแม่ปลุกผมให้ตื่นจากการหลับไหล เป็นแบบนี้เกือบทุกเช้า

ผมไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ต้องร้องไห้ พ่อตกงานมาหลายเดือนแล้ว แต่พ่อไม่เคยอยู่บ้าน ผมไม่รู้ว่าพ่อไปไหน เคยถามยาย บางครั้งยายก็บอกว่าไปหางานใหม่ แต่บางครั้งยายก็หลงๆ ลืมๆ ตอบไม่ตรงคำถาม

ทำไม...คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวของผม

ทำไมพ่อต้องตกงาน

ทำไมแม่ต้องร้องไห้

หรือเป็นเพราะแม่ต้องทำงานหนักคนเดียว

เมื่อออกไปทำงานที่โรงงานแล้ว ผมเตรียมตัวไปโรงเรียนวัดใกล้บ้าน โชคดีที่บ้านเช่าของเราไม่ไกลจากโรงเรียนมากนัก ถึงแม่

เราจะอยู่ในเมือง แต่ก็เป็นแถบชานเมือง บ้านเรามีกันแค่สี่คน
พ่อ แม่ ผม และยาย

บ้านหลังนี้แม้จะเล็กและเก่าไปหน่อย แต่ก็เป็นบ้านที่เต็มไปด้วยต้นไม้ เพราะยายชอบปลูกต้นไม้และคอยดูแลให้มันเจริญเติบโต แต่ผมไม่ค่อยได้สังเกตว่ามีต้นอะไรบ้าง เพราะนับวันก็ยังมีต้นไม้เพิ่มมากขึ้น

ผมเคยลองถามยายว่ามีต้นอะไรบ้าง บางวันยายบอกชื่ออย่างหนึ่ง แต่พออีกวันก็กลายเป็นอีกชื่อหนึ่ง

“ยายอะ ผมหุงข้าว เจียวไข่ให้ยายแล้วนะ อย่าลืมกินอีกล่ะ”

ยายพยักหน้าช้าๆ มือกำลังง่วนกับการปลูกอะไรสักอย่าง

“ผมไปโรงเรียนนะสะยาย”

ยายหยุดกิจกรรมประจำวัน แล้วหันมาส่งยิ้มด้วยสายตาอบอุ่น ก่อนจะเอ่ยปากกับผมว่า

“มาดูต้นกุหลาบต้นนี้สิ สักวัน...กุหลาบจะกลายเป็นเงินเป็นทอง”

ผมยิ้มพลางชะงักดูแบบเสียไม่ได้ เห็นเพียงกุหลาบแฉะต้นหนึ่ง ดูไม่น่าจะพิเศษตรงไหน

ผมหันหลังกลับไปจะรีบไปโรงเรียน ยายพูดกับผมอีกว่า

“แม่ร้องไห้เพราะเราจน และกลัวพ่อจะทิ้งแม่ไป ยายอยากช่วยแม่หาเงิน แต่ก็แก่เกินไป”

ผมหันกลับไปมองยาย เห็นยายหน้าเศร้า ผมเพิ่งรู้ว่ายายก็ได้ยินเสียงแม่ร้องไห้ด้วย ยายคงกังวลไม่น้อยไปกว่าผม

ตลอดทางที่เดินไปโรงเรียน ผมคิดวิธีหาเงินมากมาย แต่ก็คิด
ไม่ออก เสียงเรียกคุ้นหูทำให้ผมตื่นจากภวังค์ความคิด

“รามิล ใจลอยจัง เรียกเท่าไรก็ไม่ได้ยิน” ลิลิต เพื่อนสนิท
ของผมบ่น

“ไม่ได้ใจลอย แต่กำลังคิด”

“คิดอะไร ทำไมต้องคิดมาก แม่บอกว่า เป็นเด็กไม่ถึง
สิบขวบ ไม่เห็นต้องคิดอะไรเลย”

“จริงของนาย จันเราไปเล่นกันเถอะ”

ตอนเช้าผมกับเพื่อนมักเล่นบาสเกตบอลที่สนาม บางวัน
ก็เตะฟุตบอล วันไหนผมทำการบ้านไม่เสร็จ ก็จะรีบมาทำก่อน
เข้าเรียน ผมเรียนไม่ค่อยเก่ง ไม่เหมือนลิลิตที่ฉลาดเป็นกรด ถาม
อะไรตอบได้หมด จนผมอยากรู้ว่าเขากินอะไรถึงได้ฉลาดนัก

วันนี้เรามาแต่เช้าตรู่ จึงได้เล่นบาสเกตบอลอย่างสะดวก
ไม่ต้องแย่งกับเด็กโตๆ แต่จะว่าไป...เดี๋ยวนี้เด็กโตๆ ไม่ค่อยมา
เล่นกีฬากันแล้ว ผมเห็นว่าเขาเอาแต่นั่งจ้องคอมพิวเตอร์ใน
ร้านเกมที่ไม่ไกลโรงเรียนมากนัก

ลิลิตบอกผมว่า ที่บ้านเขามีคอมพิวเตอร์อยู่เครื่องหนึ่ง
แต่พี่ชายเขาก็ยึดไว้คนเดียว ผมอยากรู้จริงๆ ว่าในเครื่องนั้นมัน
มีอะไรสนุกมากนักหรือ เห็นใครๆ ก็เอาแต่นั่งจ้องอยู่ได้ สักวัน
ผมต้องลองเล่นดูบ้าง

เสียงฮอดเข้าแถวดังขึ้น ผมกับลิลิตหยุดเล่นบาสเกตบอล
แล้วไปล้างหน้าที่ห้องน้ำ จากนั้นรีบวิ่งไปเข้าแถว

ชีวิตก็เป็นแบบนี้ วันเวียนแบบเดิมอยู่ทุกวัน พอถึงตอนเที่ยง

ผมต้องเดินกลับไปกินข้าวกับยายที่บ้าน แม่บอกว่ายายเป็นโรค
ความจำเสื่อม ถ้าวันไหนผมไม่กลับไป ยายอาจลืมกินข้าวก็ได้
จึงจำเป็นต้องกลับไปทุกวัน และที่สำคัญคือผมไม่ได้ค่าขนม
และค่าอาหารกลางวันมานานมากแล้ว

แม่ทำงานอยู่คนเดียว เลยต้องทำหนักเป็นสองเท่า กว่าที่จะ
กลับถึงบ้านก็หัวทิ่ม

ส่วนพ่อ...ออกจากบ้านไปทุกวัน บางวันก็ไม่กลับ

ผมไม่รู้ว่าพ่อคิดเรื่องอะไรอยู่บ้าง หน้าตาของพ่อนั้นดู
ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา

เที่ยงแล้ว ผมต้องกลับไปหายาย

ทำไมชีวิตผมช่างไม่มีอะไรแปลกใหม่เอาเสียเลย วันเวียน
เหมือนนาฬิกา เป็นอย่างนี้มานานมากแล้ว

บางวันผมอยากเกรง อยากทิ้งยาย อยากหนีไปให้ไกล
แสนไกล แต่ผมก็ได้แค่คิด ไม่กล้าทิ้งยายไปแม้แต่วันเดียว

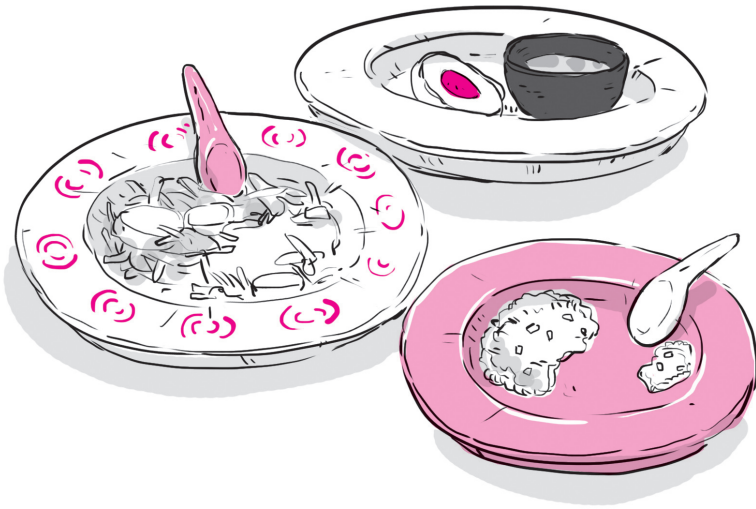
เที่ยงนี้อากาศร้อน ผมรีบเข้าบ้าน เดินไปยังตู้กับข้าว ทุกอย่าง
ยังเหมือนเดิม ยายลืมกินข้าวอีกแล้ว

ยายนั่งเหม่ออยู่บนเก้าอี้ตัวโปรดริมหน้าต่าง ในมือถือ
หนังสือธรรมะเล่มเดิม

“ยายอะ ลืมกินข้าวอีกแล้วนะ”

“ยายกินแล้ว” ยายตอบพลางยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี

ผมขี้เกียจพูดซ้ำๆ จึงหยิบจานข้าวมาวางที่โต๊ะข้างเก้าอี้
แล้วเดินกลับไปตักข้าวใส่อีกจาน ยกมาพร้อมจานไข่เจียว วางลง

ข้างยายแล้วนั่งกินด้วยกันเงียบๆ

บางครั้งเหมือนยายอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่งที่ผมมองไม่เห็น
แต่บางครั้งยายก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม

ตอนที่ยายไม่หลงลืม ยายมักพูดเรื่องธรรมะ บางครั้งผม
ก็ไม่เข้าใจในเรื่องที่ยายพูด

“รามิล คำของท่านว่า ผู้ใดไม่มีความอยาก เป็นผู้ไม่มีเวลา
ผู้ใดหมดความอยาก ผู้นั้นกลับกินเวลา”

“ยายกินข้าวเถอะ เวลากินไม่ได้หรอกยาย”

ผมพูดกวนๆ แต่ยายกลับมองผมอย่างเอ็นดู

ยายนั่งกินข้าวอย่างช้าๆ ผมมองแล้วก็คิดไปว่ายายคงเหงา
เพราะไม่มีใครพูดด้วย แต่เวลาคุยกับผม ยายก็ชอบพูดไม่รู้เรื่อง
เมื่อยายอิมข้าวแล้ว ผมจึงยกแก้วน้ำมาให้ ก่อนจะบอกว่า

ถ้ายายเหงาก็เปิดวิทยุฟังเพลงเอานะ

“ยายไม่เหงาหรอก ยายมีเพื่อนใหม่แล้ว” ยายพูดพร้อมกับยิ้มที่มุมปาก

“ไหนล่ะ เพื่อนใหม่ของยาย” ผมชะเง้อมอง

ยายชี้ไปยังต้นกุหลาบแฉะที่มีดอกตูมๆ อยู่หลายดอก

ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่ามันออกดอกแล้ว เพื่อนยายเป็นเจ้าต้นกุหลาบนี้หรือ

ยายอมยิ้มแล้วกระซิบกระซาบว่ามีความลับจะบอก

“มันพูดได้!” ยายบอกอย่างตื่นเต้น

“ไม่เห็นได้ยินเลยยาย” ผมแย้ง

“ใช้หูฟังไม่ได้ยินหรอก ต้องใช้ใจฟัง” ยายแนะนำ

ผมส่ายหน้า ไม่อยากจะเถียงกับยาย เพราะแม่เคยบอกว่าคนแก่ก็เป็นแบบนี้แหละ ชอบพูดแปลกๆ ยิ่งยายเป็นโรคความจำเสื่อมด้วยแล้ว ก็ยิ่งพูดไม่ค่อยรู้เรื่อง

ผมบอกยายว่าต้องรีบไปเรียนภาคบ่ายแล้ว วันนี้แดดร้อน ไม่อยากวิ่งไป อยากเดินช้าๆ เวลาเข้าห้องเรียนจะได้ไม่เหม็นเหงื่อ

ยายพยักหน้าแล้วโบกมือให้ผมรีบไป

ทางเดินไปโรงเรียนเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่สองข้างทาง ช่วยทำให้หายร้อนลงได้บ้าง ผมเดินทอดน่องเพราะยังมีเวลาเหลืออยู่ เหลือบไปมองตึกแถวกว้างใหญ่สองชั้นที่เป็นบ้านของลิลิต เห็นแล้วก็อดอิจฉาไม่ได้

เสียงแม่ร้องให้มักวนเวียนอยู่ในหัวของผมเสมอ เ็นนี้

ผมจึงตั้งใจไว้ว่าจะถามครูกานดา ครูประจำชั้นผู้สนใจดีของผม ถึงเรื่องวิธีหาเงิน เพื่อครูจะแนะนำผมได้บ้าง แต่พอถึงตอน เลิกเรียน ผมกลับหาครูไม่เจอ ครูคงมีธุระยุ่งๆ อยู่ ไว้ค่อยถามพ่ungsี้ ก็แล้วกัน

ผมมักเดินกลับบ้านพร้อมลิลิต บางวันลิลิตชวนผมแหวะ ที่บ้านเพื่อกินขนม และแม่ของลิลิตก็ฝากกับข้าวไปให้ยายด้วย

เย็นวันนี้ก็เหมือนเคย หลังจากผมแหวะกินขนมกับลิลิต แล้ว แม่ของลิลิตก็ยังฝากน้ำพริกกับปลาพุดทอดไปให้ยายอีก

แม่ของลิลิตเป็นคนจีน ผิวดำ ผมขาว ผิดกับแม่ของผม ที่ผิวคล้ำตัวเล็ก

แม่บอกว่า ตาของผมเป็นชาวนาผิวดำ แต่ยายเป็นลูกสาว ผู้ใหญ่บ้าน ตอนที่ตายยังมีชีวิตอยู่ ยายก็สุขสบายดี เพราะตารักยาย มาก ไม่เคยให้ยายทำงานหนักเลย แม่บอกว่า ตาสัญญา กับ ทวดซึ่งเป็นพ่อของยายว่าจะเลี้ยงดูยายเป็นอย่างดี จึงรักษา สัญญานั้นเรื่อยมา

ผมหิ้วน้ำพริกปลาพุดมาใส่ตู้กับข้าว รับประทานแล้วหุงข้าว ส่วนยายนั้นนั่งวนอยู่กับการรดน้ำต้นไม้

ยายหยุดยืนที่ต้นกุหลาบแคระแล้วพิมพ์อะไรสักอย่าง ผมคิดว่ายายกำลังพูดกับเจ้าต้นกุหลาบแคระนั้น

เฮ้อ...ถ้าผมแก่เท่ายาย ผมจะพูดกับต้นไม้แบบนี้ไหมนะ อยากู้จ้ง

สามทุ่มแล้ว แม่ยังไม่กลับมา ผมทำการบ้านเสร็จและ
อาบน้ำเรียบร้อยแล้ว ยายเข้านอนตั้งแต่สองทุ่ม คงตื่นอีกที่ตอนตีสี่
แม่บอกว่าคนแก่ก็เป็นแบบนี้แหละ นอนหัวค่ำและตื่นตั้งแต่เช้า

คืนนี้ดาวเต็มท้องฟ้า พระจันทร์มีเพียงเสี้ยวเดียว ผมนั่ง
คอยแม่อยู่ตรงม้านั่งหน้าบ้าน กลิ่นหอมของดอกไม้หลายชนิด
ที่ยายปลูกไชยมา หอมฟุ้งจนแยกไม่ออกกว่าเป็นดอกไม้ชนิดใด

ผมชอบบ้านไม้หลังเล็กๆ แบบนี้มากกว่าบ้านตึกใหญ่ๆ
ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงคิดอย่างนั้น หรือเพราะยังไม่เคยอยู่
บ้านที่เป็นตึกก็ได้ บางทีผมอาจเปลี่ยนใจถ้าได้ลองไปอยู่บ้านตึก
แบบบ้านของลิลิต

เสียงเปิดประตูหน้าบ้านทำให้รู้ว่าแม่กลับมาแล้ว ผมรีบวิ่ง
ไปช่วยถือของ

แม่ดูเหนื่อยอ่อน ผอมลงและผิวคล้ำไปมาก ผมอยากให้
แม่ได้พักผ่อน แต่ไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไรดี

“ยังไม่นอนอีกหรือรามิล พรุ่งนี้ไม่ใช่วันเสาร์นะ”

“ผมคอยแม่อะ”

“แม่บอกแล้วไงว่าไม่ต้องคอย แล้วพ่อกลับมาหรือยังล่ะ”

“ยังอะ”

“จะเป็นแบบนี้อีกนานไหม” แม่พิมพ์้า หน้าตาเศร้าหมอง
ลงอีก

“แม่อะ ผมไปตักข้าวให้แม่นะ วันนี้แม่ของลิลิตให้น้ำพริก
ปลาทุมาด้วย” ผมรีบประจบ

“ดีเลย จ้ะแม่ไปอาบน้ำก่อนนะ”

ผมมองแม่นั่งกินข้าวจนผล็อยหลับไปที่ม้านั่งริมหน้าต่าง
ของยาย มาสะดุ้งตื่นเอาตอนได้ยินเสียงพ่อกับแม่ทะเลาะกัน
ผมตกใจมากแต่ทำได้เพียงแค่แอบฟัง ไม่กล้าลุกไปไหน

พ่อบอกว่าอีกไม่ถึงเดือนก็ต้องไปแล้ว แต่แม่บอกว่า
ไม่อยากให้ไป ไม่กลัวโดนหลอกเหรอ เคยเห็นข่าวในทีวีไหม
คนงานโดนหลอกเยอะแยะไป พ่อบอกว่าอย่างไรก็ต้องเสี่ยง สองปี
ก็น่าจะเก็บเงินได้

แล้วแม่ก็ร้องไห้เหมือนทุกครั้ง

เมื่อทุกอย่างเงียบลง พ่อเดินมาหาผม ผมจึงแกล้งหลับตา
พ่อมาลูบหัวผมเบาๆ ก่อนจะพิมพ์ว่า พ่อจะไปหาเงินนะ ไม่ได้
อยากทิ้งลูกไป พ่ออุ้มผมจากม้านั่งไปที่ห้องนอน วางผมลงนอน
ข้างๆ ยาย

หาเงิน! หาเงิน! หาเงิน!

ทำไมทุกคนต้องพูดแต่คำนี้

น้ำตาผมไหลเอ่อ ร้องไห้จนหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้

เสียงเพลงตอนเข้าปูลูกผมให้ตื่นขึ้นมา

เหม่อมองดูสายน้ำวน

เหม่อมองสายชลข้างไหลริน

เหม่อมองดูนกผกผินบินลับไป

ยามเหงาเราถอนใจ บินไปไม่กลับมา*

* เพลง สายชล คำร้องโดย จันทนีย์ ภูนากุล

ผมรู้ว่าแม่เปิดเพลงนี้เพราะแม่เศร้า เพราะผมจำเพลงที่แม่
เปิดฟังได้เสมอ ยามแม่มีความสุขเพราะไม่มีเรื่องทะเลาะกับพ่อ
แม่จะเปิดอีกเพลงหนึ่ง ผมจำเนื้อเพลงนั้นได้ขึ้นใจ เพราะแม่
ชอบเปิดมันซ้ำแล้วซ้ำอีก

บัดนี้ทุกนาที่เป็นแสงทอง
ที่เคยหม่นหมองกลับมีความหมาย
ฉันเพิ่งได้รู้รักทำให้ความทุกข์คลาย
ยาอื่นไม่หายไม่เลือนเหมือนเธอเป็นยา
บัดนี้ฉันมีชีวิตเพื่อเธอ
ได้เจอคือเธอที่ฉันฝันหา
เธอที่ครวญฉันคอยกลบรอยน้ำตา
เธอจึงมีค่าตราตรึงหนึ่งดังหัวใจ...*

“รามิล ตื่นรียังลูก” แม่เดินมาปลุกผมในห้อง
“ตื่นแล้วอะ” ผมรีบลุก
“รีบไปอาบน้ำแล้วมากินข้าว เมื่อคืนพ่อซื้อขาหมูที่ลูก
ชอบมาให้”

“แล้วพ่อล่ะอะแม่”

“ออกไปข้างนอกแล้วจ้ะ”

ผมอาบน้ำเสร็จแล้วรีบมากินข้าวเจี๊ยบๆ พร้อมกับแม่

* เพลง เธอ คำร้องโดย จันทนีย์ อนุภาณุ

และยาย

แม่รีบๆ กินได้ไม่กี่คำก็ต้องออกไปทำงาน ส่วนผมยัง
นั่งกินอ้อยอิงอยู่จนยายต้องเตือนว่าจะสายแล้ว

“ยายสะ เมื่อคืนผมฝันแปลกๆ ด้วยละ”

ยายวางช้อนแล้วหันมาถามว่า

“ฝันเห็นอะไรถึงว่าแปลกละ”

“ผมเห็นดอกกุหลาบสีแดง บานเต็มไปหมดเลย”

“ก็ฝันดีนี่” ยายยิ้ม

“แล้วกุหลาบต้นเล็กที่สุดเหมือนที่ยายปลูกนี่แหละ หันมา
พูดกับผม แต่ผมจำคำที่กุหลาบพูดไม่ได้ฮะยาย”

“จั้นคืนนี้กลับมาฝันต่อสิ” ยายพูดแปลกๆ อีกแล้ว

“ฝันต่อได้ด้วยเหวอฮะยาย”

“ยายว่าได้ละ เพราะยายก็เคยฝันต่อเป็นเรื่องๆ เลยละ”

เฮ้อ...ผมจะเชื่อยายดีไหมเนี่ย

แต่เอาเถอะ ตอนนี้ต้องรีบไปโรงเรียนแล้ว เดี่ยวสาย!

๒

การจากไปของพ่อ

ผมจำวันที่แสนเศร้านั้นได้เป็นอย่างดี เช้าวันอาทิตย์
ลมหนาวโชยมาแล้ว ผมรู้สึกได้เมื่อมองเห็นต้นไม้ของยายกำลัง
เอนไปตามลม และดอกไม้กำลังจะบาน โดยเฉพาะเจ้ากุหลาบ
แควะนั้นกำลังจะคลี่กลีบบาน แม้ต้นของเจ้ากุหลาบจะเล็ก
นิดเดียวก็ตามที่

อากาศดีๆ แบบนี้ควรจะมีเรื่องดีๆ แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย
แม้ตอนเช้าวันนี้เราจะอยู่กันพร้อมหน้า พ่อ แม่ ยาย และผม
แต่ยังไม่ถึงเที่ยงวัน ผมเห็นกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของพ่อ เพื่อนพ่อ
มารวมตัวกันหลายคน แล้วรถแท็กซี่คันนั้นก็พรากพ่อผมไป

ผมร้องไห้เกาะขาพ่ออย่างไม้อาย ได้แต่พร่ำพูดว่าพ่อ
อย่าทิ้งแม่ พ่ออย่าทิ้งแม่ แต่สายตาแว่แว่ของพ่อ ทำให้ผมสงบลง
และปล่อยให้พ่อจากไป...ไม่มีคำพูดใดๆ หลุดออกจากปากแม่

ที่ฟังของम्म ณ เวลานั้นมีเพียงแต่ยายคนเดียว

ถึงแม้ยายจะพูดอะไรที่म्मไม่ค่อยเข้าใจ แต่เวลานี้เมื่อम्म อยู่ใกล้ยายแล้วก็รู้สึกอุ่นใจ

“รามิล เกิดเป็นมนุษย์ก็ต้องพบเจอกับเรื่องสมหวัง และผิดหวัง มีพบก็ต้องมีจากมันเป็นธรรมดา เข้าใจไหมรามิล พ่อจากไปในวันนี้ อีกไม่นานก็ต้องกลับมา”

“ทำไมพ่อต้องทิ้งम्मกับแม่ไปด้วยล่ะยาย” म्मยังไม่หยุดร้องไห้

“พ่อแกไปทำงานอีกซีกโลกโน้น เพื่อไปหาเงินมาเลี้ยงรามิล กับแม่และยาย เขาไม่ได้ทิ้งไปหรอกนะ แค่จากไปชั่วคราวเท่านั้น” ยายพยายามเกลี้ยกล่อมम्म

म्मไม่เชื่อที่ยายพูด รู้สึกแต่เพียงว่าพ่อทิ้งम्मกับแม่ไป น้ำตาไหลอีกครั้ง เมื่อเสียงเพลงแสนเศร้าดังแว่วมาจากห้องนอน ของแม่

เหม่อมองดูสายน้ำวน

เหม่อมองสายชลข้างไหลริน

เหม่อมองดูนกผกบินลับไป

ยามเหงาเราถอนใจ บินไปไม่กลับมา

เปล่าเปลี่ยวจริงหนอหัวใจ

อยากจะรักใครเศร้าใจทุกครา

หมดแรงกำลังอ่อนล้าและหลงทาง...

เข้าครัว ผมตื่นมาเหมือนคนสิ้นหวัง ไม่อยากทำอะไร ไม่อยากคิดอะไร ไม่อยากไปโรงเรียน แต่ทุกอย่างเหมือนต้องจำใจทำ ผมเดินไปโรงเรียนและเลี้ยวเข้าไปในห้องน้ำ...ผมแค่อยากอยู่เฉยๆ และร้องไห้ให้สะใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่รู้เหมือนกันว่าอยู่ในห้องน้ำนานแค่ไหน ร้องไห้จนหลับไปกี่ครั้ง หิวก็ดื่มน้ำประทังไปอย่างนั้น สุดท้าย...เย็นวันนั้น ลุงภารโรงก็มาอุ้มผมออกจากห้องน้ำ

“เธอไม่สบายหรือเปล่า รามิด หรือเธอมีปัญหาอะไร เล่าให้ครูฟังได้ไหม”

ครูกานดาพยายามถามผม

ผมเอาแต่ส่ายหน้า ไม่ยอมเปิดปากพูด ไม่มีแรงที่จะพูด เพราะไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวัน เดือดร้อนลุงภารโรง ต้องปั่นจักรยานไปส่งที่บ้าน แล้วเข้าไปบอกยายว่า ผมเอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้องน้ำของโรงเรียน และวันนี้ยังไม่ได้กินอะไรเลย

ผมเพิ่งเห็นยายตกใจเป็นครั้งแรก ยายที่หลงๆ ลืมๆ ของผม รีบหาข้าวให้ผมกิน ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ผมต้องเตรียมข้าวให้ยาย ความตกใจคงทำให้ยายได้สติมั้ง...ผมได้แต่คิด

“ยายจะไม่บอกเรื่องนี้กับแม่ใช่ไหมฮะ” ผมหันไปพูดกับยาย เมื่อผมกินข้าวไปได้สองคำ

“ยายไม่บอกหรอก แต่รามิดต้องกินข้าวให้หมดจานนะ และจะต้องไม่ทำเรื่องแบบวันนี้อีก”

ผมก้มหน้าก้มตากินข้าว

“ผมแค่เสียใจ แต่ไม่รู้จะทำยังไง ก็เลยอยากรออยู่เฉยๆ”

“ยายเข้าใจ” ยายเอามือลูบหัวผม

“อืมแล้วใช่ไหม วันนี้ไม่ต้องอาบน้ำรดกตัวอุ่นๆ เดี่ยวยายจะเช็ดตัวให้”

ยายจัดแจงเอาผ้ามาเช็ดตัวให้ผม

คืนนั้นผมนอนหนุนตักยายอยู่ที่ม้ายาวริมสวน ผมมองขึ้นไปบนท้องฟ้า วันนี้มีดาวไม่มาก แต่พระจันทร์ดวงกลมโต

“ยายอะ อีกซีกโลกที่พ่อไปอยู่มีพระจันทร์ไหม”

“มีสิ พระจันทร์เป็นสมบัติของทุกคนบนโลกนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนทุกคนบนโลกก็มีพระจันทร์ดวงเดียวกัน”

“แล้วพ่อจะมองพระจันทร์ดวงเดียวกับผมใช่ไหมยาย”
ผมมองพระจันทร์ไม่ละสายตา

“ใช่จ๊ะ รามิล” ยายมองหน้าผม ดวงตาของยายมีน้ำตาเอ่อ

ผมนอนมองพระจันทร์ ไม่ว่าพ่อจะอยู่ที่ไหน สักวันหากพ่อเงยหน้าขึ้นมามองดวงจันทร์ สายตาของพ่อกับของผมนั้นจะพบกันบนดวงจันทร์ คงเป็นอย่างนั้นแน่ๆ...กลิ่นหอมของดอกไม้ทำให้ผมหลับบนตักยายอย่างสบาย ลืมความเศร้าไปได้ชั่วขณะเวลาผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่รู้ เสียงยายปลุกผม บอกให้เข้านอนได้แล้ว เดี่ยวจะเป็นหวัด ยายอุ้มไม่ไหว

ผมลืมตาขึ้นมา เห็นแม่กำลังง่วนอยู่กับการเช็ดตัวให้ผม ผมรู้สึกอยากจะทำอะไร แม่จึงพุงให้ผมลุกไปอาเจียน

“ยังปวดหัวไหมลูก” แม่ถามผมอย่างเป็นห่วง

“ปวดมากอะแม่”

“เดี๋ยวกินข้าวต้ม แล้วกินยานะ ถ้ายังไม่หายแม่จะพาไป

หาหมอ”

“แม่ไม่ไปทำงานหรืออะ”

“แม่โทร. ไปลางานแล้วจ๊ะ”

ผมทำให้แม่ต้องหยุดงาน ปกติผมจะแข็งแรงมาก แต่วันนี้
ตื่นขึ้นมาบ้านก็หมุนๆ จนยืนไม่ไหวเลย ผมเป็นอะไรไปนะ ไม่อยาก
ไปหาหมอ ผมกลัวเข็มฉีดยา

“แม่อะไม่ไปหาหมอได้ไหม ผมกลัวเข็ม”

“จันรามีลต้องกินยา แล้วนอนพักเยอะๆ ถ้าไข้ไม่ขึ้น
ก็ไม่ต้องไปหาหมอจ๊ะ”

ผมรีบกินยาแล้วก็รีบหลับไป ความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่น
ของผม เหมือนกับฝันแต่ไม่ใช่ฝัน ผมเห็นเจ้ากุหลาบแควะมีดอก
สีแดงบานเต็มต้น แล้วกุหลาบก็พูดกับผม

“รามีล เราเป็นเพื่อนกันนะ” เสียงแว่วดังมาจากต้นกุหลาบ

“คนเป็นเพื่อนกับต้นไม้ได้ด้วยหรอ” ผมพูด

“ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ ต้นไม้ก็มีชีวิตนะ” เสียงเล็กๆ ใสๆ

ตอบคำถามของผม

“ก็ได้ เป็นเพื่อนกันก็ได้” ผมก้มลงไปหอมดอกกุหลาบ

“นี่เรารู้ไหมว่า ชื่อเธอนะแปลว่าอะไร” เจ้ากุหลาบถาม

“ไม่รู้สิ”

“ฉันจะบอกให้นะ ชื่อของเธอแปลว่า กามเทพ”

“เราทั้งสองมีหน้าที่เหมือนกัน”

“หน้าที่อะไรละ เจ้ากุหลาบ”

“ก็มนุษย์นะ หากนำกุหลาบไปมอบให้ใคร ก็แสดงว่ารัก

คนนั้นไม่ใช่เธอ เธอต้องเป็นคนมอบกุหลาบรู้ไหม”

“จริงเธอ เพิ่งรู้แหละเนี่ย แล้วเธอละ ชื่ออะไรเธอเจ้า
กุหลาบ”

รามิล! รามิล! เสียงแม่ปลุกให้ตื่น แม่บอกว่าผมแพ้พูดไม่เป็น
ภาษาเลย เง้งออกเต็มตัวไปหมด แม่รีบเช็ดตัว บอกว่าไข้ลดแล้ว
กินข้าวต้มแล้วกินยาอีกสักเม็ดก็คงจะหาย ผมไม่มีแรงจะขยับ แม่
ค่อยๆ ป้อนข้าวต้มให้ผมจนหมดถ้วย

“แม่ละ ชื่อรามิล แปลว่าอะไรละ” ผมถามด้วยความสงสัย

“ถามทำไมละ ครูให้การบ้านภาษาไทยมาเธอ”

“เปล่าละ ผมแค่อยากรู้”

“ตอนเด็กๆ ลูกไม่ได้ชื่อรามิลหรอก ชื่อเดิมคือ โยธิน แปลว่า
ผู้ชนะ แต่พ่อของลูกบอกว่า พระที่พ่อนับถือเปลี่ยนให้ใหม่เป็น
รามิล แปลว่ากามเทพจ๊ะ”

ผมอิงไปกับคำตอบของแม่ แต่ไม่กล้าเล่าความฝันให้แม่ฟัง

“แล้วกามเทพละละ แปลว่าอะไร” ผมก็ยังสงสัยอยู่ดี

แม่หัวเราะจนเห็นฟัน “กามเทพ ก็เป็นเทพที่คอยแฝงศร
ทำให้คนรักกันนะสิ”

ผมได้แต่พยักหน้า ทำให้คนรักกัน ไซ้สิ ผมอยากให้พ่อรักแม่
ไม่อยากให้พ่อจากแม่ไป ผมไม่ได้ทำหน้าที่นี้เลย ทำไมผมทำให้
พ่อรักแม่มากๆ ไม่ได้ ถ้าพ่อรักแม่มาก พ่อคงไม่ไปอีกซีกโลกแน่ๆ
ผมหลับไปอีกนานแค่ไหนไม่รู้ ตื่นขึ้นมาอีกครั้งฟ้าก็มืดแล้ว
ผมลุกขึ้นนั่ง รู้สึกว่าบ้านไม่เหมือนตอนเช้าแล้ว

“หายปวดหัวรึยังละ รามิล” ยายเดินเข้ามาถามพร้อมกับ

ถือแก้วนมมาให้ผม

“ดีขึ้นแล้วอะ” ผมรับแก้วนมอุ่นๆ มาดื่ม

“ยายอะ ผมฝันถึงเจ้ากุหลาบอีกแล้ว”

“ฝันต่อจากคืนก่อนรีเปล่า” ยามถาม

“ก็ไม่ว่าอะ แต่มันแปลกมากๆ เลย”

“แปลกยังไงล่ะ”

“ก็มันเหมือนจริงสิอะ คือเจ้ากุหลาบมาบอกผมว่า ชื่อผม
แปลว่ากามเทพ พอดีนั่นผมถามแม่ แม่ก็บอกว่าแปลว่า
กามเทพจริงๆ ยายว่าแปลกไหมอะ”

ยายนิ่งเงียบ ก่อนจะเดินไปชะโงกดูเจ้ากุหลาบแคระ กวักมือ
เรียกผมให้ไปดู ผมเดินตามยายไป มองเจ้ากุหลาบแคระที่มีดอก
สีแดงบานสะพรั่ง

“สวยจัง” ผมอุทาน

“ยายว่า กุหลาบจะให้โชคดีกับเรานะ” ยายยิ้มที่มุมปาก

“โชคดียังไงะยาย”

“อีกไม่นานก็คงจะได้เห็น” ยายพูดแปลกๆ อีกแล้ว

“แล้วแม่ล่ะอะ แม่ไปไหน” ผมมองหาแม่

“ออกไปทำงานกะเย็นแล้วละ แม่เขาเป็นห่วงรามิดมากเลย
นะ อย่าทำอย่างนั้นอีก เป็นลูกผู้ชายต้องเข้มแข็งนะ”

“อะยาย”

ผมแหงนมองพระจันทร์ แสงจันทร์ดูอบอุ่นจัง หวังว่าคืนนี้
พ่อคงจะมองพระจันทร์ ไม่ว่าพ่อจะอยู่ที่ไหน ผมจะคอยพ่อกลับ
มา ผมอยากโตเร็วๆ อยากจะช่วยเหลือพ่อหาเงิน พ่อจะได้ไม่ต้องไป

ที่ไหนไกลๆ อีก

เช้าวันใหม่ ผมไปโรงเรียนตามปกติ แต่ยังไม่ทันเลิก
เรียนก็เห็นยายมารับผม

“ยายมาทำไมอะ”

“แม่ไม่สบาย ยายมารับไปโรงพยาบาล”

“แม่เป็นอะไรอะยาย”

“ยายก็ไม่รู้เหมือนกัน รีบไปกันเถอะ เพื่อนที่ทำงานแม่
รออยู่”

แท็กซี่พาเรามาถึงโรงพยาบาล ระหว่างทางยายกับผม
ได้แต่นั่งเงียบ เพื่อนที่ทำงานแม่บอกว่า แม่อาจจะต้องพักงาน

ยาวเพราะยกของหนักมานาน หมอบอกว่าเป็นโรคหมอนรองกระดูกเคลื่อน และอีกอย่างคือร่างกายอ่อนแอมาก ผมฟังไม่เข้าใจนักหรอก รู้แต่ว่าถ้านอนโรงพยาบาลก็ต้องอากรหนัก

ผมยืนเกาะเตียงที่มีสายบางอย่างเสียบเข้าไปในตัวแม่ หน้าแม่ซีดเหมือนกระดาษ คุณหมอมามาตรวจแม่แล้วคุยกับยายว่า ไม่ต้องห่วงหรอก เ็นนี้ก็กลับบ้านได้แล้ว แต่ต้องพักอย่างน้อยสองอาทิตย์ ถ้าจะให้หายดีก็ต้องผ่าตัด ตอนนี้ง่ายยกของหนักๆ

“แม่อะ เข็มที่แขนนี้ไม่เจ็บหรอกอะ” ผมถามแม่

“ไม่เจ็บหรอกจ้ะ นี่เป็นเข็มน้ำเกลือ” ผมเอามือไปจับที่แขนแม่ แม่ได้แต่นอนนิ่ง

“ทำไมต้องใส่เข็มอะ เอน้ำเกลือมากินก็ได้นี่อะ” ยายกับแม่อมยิ้ม

นางพยาบาลที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมหัวเราะแล้วบอกว่า น้ำเกลือแบบนี้กินไม่ได้ เขาให้เข้าสู่ร่างกายทางเส้นเลือด แล้วร่างกายจะไม่อ่อนเพลีย

“ลูกชายเหวอ ก็ خوب แล้ว” นางพยาบาลหน้าตาสวยถามแม่

“แปดขวบจ้ะ” แม่ตอบ

“ตัวเล็กนะ” นางพยาบาลหันมามองผมด้วยสายตาสนใจดี แล้วบอกผมว่า

“กินเยอะๆ นะจะได้โตไวๆ”

“ฮะ” ผมพยักหน้า

“ไม่ต้องห่วงแม่หรอกจ้ะ น้ำจะดูแลอย่างดี น้ำเกลือหมดขวดก็กลับบ้านได้แล้ว”

“จริงหรือฮะ ตอนถอดเข็มจะเจ็บไหมฮะ น้ำพยาบาล”

“เหมือนมดกัดจ๊ะ คิดว่าเจ็บไหมละ” น้ำพยาบาลเอามือมาลูบแก้ผม

“ก็ไม่เจ็บเท่าไร” ผมตอบ

เมื่อออกจากโรงพยาบาล เราสามคนก็นั่งรถเมย์กลับบ้าน แม่บอกว่าหายแล้วไม่ต้องนั่งแท็กซี่หรือเปลืองเงิน ใกล้ค่ำแล้วรถติด ผมหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้ ตื่นขึ้นมาอีกครั้งแม่ก็บอกว่าถึงบ้านแล้ว เราลงจากรถเดินเข้าบ้าน แม่รีบหุงข้าวแล้วก็บอกให้ผมอาบน้ำ แม่กินข้าวเสร็จแล้วเข้านอน ส่วนผมกับยายออกมานั่งริมสวน สวนของเราไม่ใช่สวนใหญ่ แต่เป็นสวนเล็กๆ ที่มีต้นไม้มากมาย

“ยายฮะ ต้นที่มีดอกสีขาวนั่นต้นอะไรฮะ”

“ต้นเล็กๆ นั่นนะหรือ เรียกว่าต้นมะลิจ๊ะ” ยายตอบ

“ไม่ใช่ฮะ สีขาวที่ดอกหอมๆ ตอนกลางคืนฮะ”

“ดอกแก้วจ๊ะ”

“แล้วดอกสีส้มๆ ริมรั้วโน่นละ”

“นั่นก็ดอกชบาจ๊ะ” ยายตอบคำถามผมโดยไม่เบื่อเลย

ยังไม่ทันจะพูดต่อผมก็ได้ยินเสียงแม่วิ่งกรีด

“แม่อินกู๊ด! แม่อินกู๊ด!”

ยายทำอะไรไม่ถูก ผมก็ทำอะไรไม่ถูก แม่บอกว่าให้ไปที่บ้านของลิลิต ให้เขามาช่วยหน่อย ผมรีบวิ่งไปไม่คิดชีวิตไปถึงก็พูดจาไม่รู้เรื่อง

“ใจเย็นๆ รามิลเกิดอะไรขึ้น!” พ่อของลิลิตถามผม

“แม่โดนงูกัด!” ผมตอบด้วยเสียงตะลึง

พ่อของลิลิตรีบสตาร์ทรถ

“ขึ้นมาเร็วๆ ต้องรีบไปโรงพยาบาล”

พ่อของลิลิตเบิ่งรถอย่างรวดเร็ว ไปรีบแม่กับยาย แล้วรีบตรงไปโรงพยาบาลทันที

พอมาถึงโรงพยาบาล หมอก็รีบนำแม่เข้าไปในห้อง ผมกับยายและพ่อของลิลิตนั่งรออยู่ข้างนอก พ่อของลิลิตบอกว่าเดี๋ยวจะกลับไปเอาของใช้มาให้ อย่างไรก็ตามต้องนอนค้างที่นี่และจะรีบกลับไปดูด้วยว่าเป็นอุบัติเหตุไหน เสร็จแล้วจะรีบมาหาที่โรงพยาบาล

เวลาเหมือนเดินช้ามาก ผมคอยแม่ให้ออกมาจากห้องแทบไม่ไหว ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว แต่แม่ก็ยังไม่ออกมา ลิลิตกับพ่อเดินมาหาผม ลิลิตกุมมือผมไว้ เขาบอกว่าโชคดีที่กลับไปในบ้านแล้วงูกียังอยู่ในห้องนอน

“รามิด พ่อเราตีสุนัขตายแล้วนะ เป็นงูเห่า”

“ใช่จะ สบายใจได้แล้ว แม่ของรามิดไม่เป็นอะไรมากหรอก หมอบอกให้นอนพักสักคืนก็กลับบ้านได้แล้ว”

“รามิดกลับบ้านกันเถอะ เดี่ยวพรุ่งนี้เช้าพ่อเราจะมารับแม่นายกลับบ้านนะ”

ผมเดินตามพ่อของลิลิตไป ยายงุมมือผมไว้แน่น ทำไมวันนี้ผมวนเวียนอยู่แต่โรงพยาบาล เมื่อกลับมาถึงบ้านผมเก็บตัวร้องไห้อยู่ในห้อง

“ยายฮะ ไหนยายบอกว่าผมฝันเห็นดอกกุหลาบบาน แล้วเราจะโชคดีไงฮะ” ผมสะอึกสะอื้นไม่หยุด ยายเข้ามากอดผม

ยายบอกว่า

“รามิล คนเราเวลามีปัญหา อย่าอยู่ในห้องแคบๆ นะ เพราะเราจะมองเห็นแต่ปัญหา ลองเดินออกไปมองท้องฟ้าข้างนอก มองให้ไกลๆ จะรู้ว่าเราตัวเล็กนิดเดียว แล้วปัญหาที่อยู่ในห้องก็จะเล็กน้อยเหมือนกัน”

คืนนี้ผมจะไม่นอน ผมฟังคำที่ยายพูดเลยเดินออกมามองท้องฟ้าข้างนอก ได้แต่นั่งมองดวงจันทร์แล้วร้องไห้

“พ่อฮะ แม่โดนงูกัด พ่ออยู่ที่ไหนฮะ” ผมรำพึงรำพัน

“ไม่ว่าพ่อจะมองดวงจันทร์อยู่หรือเปล่า แต่ผมอยากบอกให้พ่อรู้ว่าแม่โดนงูกัด”

ผมยังไม่หยุดร้อง ดวงตาเลยมวมเป่ง ยายคงเหนื่อยเลยหลับไปแล้ว

“รามิล รามิล” เสียงใสๆ เหมือนแก้วดังอยู่ไม่ไกล

“รามิล เธออย่าร้องไห้เลยนะ”

“ใครนะ” ผมหันไปมองรอบๆ

“เพื่อนเธอไง”

ผมมองไม่เห็นใคร

“กุหลาบ เพื่อนเธอไง”

ผมเอามือหยิกที่แขน คิดว่าฝันไป แต่ยังไม่ได้หลับเลย กุหลาบพูดได้จริงๆ เหมือนในฝัน

ต้นกุหลาบพูดได้จริงๆ เหมอเนีย!